

Op mijn tenen

Andere poëzie van Toon Tellegen

Theo Thijssenprijs 1997

Hendrik de Vriesprijs 2006

Constantijn Huygensprijs 2007

Raafvogels (2006)

Stof dat als een meisje (2009)

De optocht (2012, 2016)

Tot de winter er op volgt (2021)

Langs een helling (2023)

Toon Tellegen

Op mijn tenen

Gedichten

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2026

Inhoud

Het is bijna zover	7
Wie ik was	10
Een pijnlijke geschiedenis	11
Ik was nog jong	12
Woord vooraf	15
Woorden van toen	16
Waarom	17
Plotseling	18
Tussen nooit en net niet	19
Een paar dingen	20
Meisje, vrouw	21
Muze	22
Paradijs	23
Lang geleden	24
Eigenheimer	25
Gedicht	26
Twee mensen	27
Behalve	28
Onvoltooid	29
Jarenlang	30
Jij	31
De laatste eer	32
Na de voorstelling	33
Het lijden van een oude man	34
Klaagzang	35

We zouden nog	36
Gevonden mensen	37
Vrede	38
Moedige man	39
De veerboot	40
Anders	42
Korte samenvatting van het voorafgaande	43
Doodlopende straat	44
Mijn broer	45
En op een dag	46

Het is bijna zover

I

Er hoeft nog maar iets te gebeuren

het onwaarschijnlijke, zegt de een,
het onmogelijke, de ander,
het ondenkbare,
het ongrijpbare,
het onbeschrijflijke,
het onuitsprekelijke,
het onherroepelijke,
het onweerlegbare,
het onweerstaanbare,
het onontkoombare...

nee, zegt iemand,
het zal iets kleins zijn, iets onbeduidends

de zon gaat onder
en er begint iets te trillen,
of komt er iets tot stilstand?
iets wat niet stil kan staan?

een vroeg invallende winter breekt aan

het is bijna zover.

Ik ben moe
en iemand komt binnen

de deur is toch op slot?
maar hij komt niet door de deur,
gluurt onwennig om zich heen
over de zongeblikerde regendoorweekte velden
van mijn verstand
waarin ongeduld en verlangen bloeien,
tegenzin en schaamte grazen
en liefde twee aan twee broedt

kan niet wachten,
wacht nog even en even

Achter de coulissen:
woordenwisselingen, schijngevechten,
doden die roepen: 'wij zijn niet dood!'
levenden die schreeuwen: 'wij leven niet!'

de geur van hardvochtigheid, kunstmatigheid en ongeloof

en voor de coulissen: niemand,
publiek dat wacht en wacht

tot er een stem uit de hemel komt:
'u kunt gaan.'

Wie ik was

Wie ik was en wie ik zal zijn,
ze lijken nauwelijks op elkaar

ergens daartussenin, ronddobberend,
wie ik nu ben

wat ik was en wat ik zal zijn,
het maakt niet uit

op een oude fiets met een hoog stuur
fietst mijn moeder voorbij

ze kijkt om en waarschuwt me:
'Toontje, Toontje...'

als ze dat niet had gedaan was ze niet gevallen
maar doorgefietst, uit het gezicht verdwenen

ze ligt op de grond, gaat bijna dood,
maar ze fluistert nog: 'Toontje, Toontje...'

en de tijd sleept haar weg.

Een pijnlijke geschiedenis

Iemand kwam op mij af en zei:
'ik vergeef je',
'waarvoor?' vroeg ik,
maar hij was alweer verdwenen

ik wist niet wie het was,
misschien een van velen,
zijn geur hing er nog,
bittere geur

ik probeerde te bedenken waarvoor iemand mij zou vergeven,
er kwam van alles in me op,
zoveel wat ik verdrongen had...
ik werd steeds verdrietiger,
had hij maar gezegd: 'ik vergeef je niet'
en hadden overal vandaan anderen maar geroepen:
'wij ook niet! wij vergeven je nooit!'
dan had ik teruggeroepen: 'jullie hebben gelijk!'

er werd prikkeldraad om mij heen gespannen,
geweren werden ontgrendeld,
het resterende licht gedimd

iemand heeft mij vergeven.